

5. WIJKENDE RINGEN

Een door mij opgedane ervaring heb ik getracht te verwoorden in het onderstaande stukje, dat u mogelijk kunt gebruiken voor een publikatie in "Op het Vinke-touw".

Onlangs, en wel om precies te zijn op 13 januari 1979, ving ik een geringde Groenling. Het opmerkelijke was, dat de ring (B 455.169) een kier vertoonde van + 1½ mm, hoewel de ring verder mooi rond was.

Terugbladerend in mijn aantekeningen vond ik op 16 februari 1975 een identiek geval. Ook dat betrof een Groenling en de ring (B 295.970) kierde eveneens + 1½ mm.

"Slordig aangelegde ringen; een schande", hoor ik u mopperen.

Misschien hebt u gelijk, maar zeker ben ik daarvan niet.

Wat wil namelijk het geval?

Bij Groenlingen, die ik terugving enkele dagen nadat ik ze had geringd (wat veel gebeurt als je, zoals ik, vangt met een inloopkooi in de tuin) merkte ik ook enkele malen tot mijn verbazing op dat de ringen kierden. Bij het aanleggen let ik zelf altijd heel goed op of de ring wel volledig sluit en de B-ringen kneep ik altijd toe met een platte-bek-tangetje. Desondanks gingen er toch enkele weer wat open! Hoe kan dat?

Ikzelf vermoed dat dat komt door de lage temperatuur waardoor de toch al harde ringen extra stug worden en na enige tijd terugveren. Al mijn eigen ringen waren in de winter aangelegd, evenals die van de tweede terugvangst (van de eerste heb ik nog geen gegevens ontvangen).

Sinds ik echter de officiële ringtang gebruik heb ik geen eigen terugvangsten meer gehad waarvan de ringen waren gaan kieren.

Moge deze ervaring een aansporing zijn om altijd een dergelijke tang te gebruiken!

H.D. van der Laan